

To my Dutch and Belgian
readers,

Thank you for following
me on this thrilling
adventure into adult
fiction. You may recognize
some elements in *Book
of Night* for which I've
had a long-standing affection
— slippery thieves, tricksters,
monsters, and people who
make a lot of bad choices.
But I got to explore some
new elements too and
venture into territory that
I couldn't before.

This book is a love letter
to our shadow selves and
all the parts of us we
want to shove into the
dark.

Holly Black bij Boekerij:

Elfhame-serie:

De wrede prins

De gevallen koning

De verbannen koningin

Faerie-trilogie:

Water

Bloed

Dief van de nacht

Holly Black

DIEF
VAN DE
NACHT

ISBN 978-90-225-9460-5

ISBN 978-94-023-1797-8 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Book of Night*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: The Book Designers, bewerkt door DPS Design &
Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock

Auteursfoto: © Holly Black

Zetwerk: Pier Post

© 2022 by Holly Black

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor iedereen die ooit oudejaarsavond bij
mij thuis heeft doorgebracht*

Een kleine schaduw vergezelt me overal.
Waarom? Dat is wat ik nooit begrijpen zal.
Van kop tot teen is hij mijn evenbeeld. Hij waagt als
eerste de sprong als ik in het bed duik dat hij met
me deelt.

Uit '*Mijn schaduw*' van Robert Louis Stevenson

PROLOG

Elk kind kan achterna worden gezeten door zijn schaduw. Het enige wat hij hoeft te doen is recht op de zon af rennen op een lome middag. Zolang hij in beweging blijft, zal die hem op de hielen zitten. Hij kan zich zelfs omkeren en proberen die achterna te zitten, maar hoe snel zijn mollige been-tjes ook pompen, die schaduw zal altijd nét buiten bereik blijven.

Dat is niet het geval bij dit kind.

Hij rent door een tuin vol paardenbloemen, giechelend en krijsend, zijn vingers sluiten zich om iets wat geen vaste vorm zou moeten hebben, iets wat niet eerder op het klaver en gras zou mogen vallen dan hij, iets waarmee hij niet zou moeten kunnen worstelen of wat hij tegen de aarde zou moeten kunnen drukken.

Later, zittend in de mossige koelte onder een esdoorn, prikt de jongen met het puntje van zijn zakmes in het topje van zijn ringvinger. Hij wendt zijn gezicht af zodat hij het niet hoeft te zien. Bij de eerste poging komt hij niet door de huid heen. Bij de tweede

ook niet. Pas bij de derde, als hij harder drukt en frustratie het wint van kleinzerigheid, lukt het hem zichzelf te snijden. Het doet ontzettend pijn, dus hij schaamt zich voor hoe klein het druppeltje bloed is dat opwelt. Hij knijpt in het topje, om te kijken of hij er niet meer uit kan krijgen. Het druppeltje wordt groter. Hij voelt de gretigheid van de schaduw. Zijn vinger prikt terwijl er zich een donkere mist omheen vormt.

Er steekt een bries op, die de esdoornzaadjes losschudt. Die dwarrelen op hun enkele vleugel om hem heen naar beneden, als kleine helikoptertjes.

‘Elke dag maar een klein slokje,’ had hij iemand op tv horen zeggen over zijn schaduw, ‘en dan zal hij je beste vriend op de hele wereld zijn.’

Hoewel die geen mond of tong heeft en er geen vochtigheid is bij zijn aanraking, weet de jongen dat die over zijn huid likt. Dat gevoel bevalt hem niet, maar het doet geen pijn.

Hij heeft nooit eerder een beste vriend gehad, maar toch weet hij dat die dit soort dingen doen. Ze worden bloedbroeders, strijken met hun wondjes over elkaar tot het onmogelijk nog vast te stellen is waar de een eindigt en de ander begint. Hij heeft iemand als hem nodig.

‘Ik ben Remy,’ fluistert hij tegen zijn schaduw, ‘en ik noem jou Red.’

1

HONGERIGE SCHADUWEN

Charlies lelijke Crocs bleven met plakkerige, zompige geluiden aan de matten op de vloer achter de toog kleven. Zweet zorgde ervoor dat de huid onder haar armen, bij de holte onder haar keel en tussen haar dijen glad was. Dit was haar tweede dienst vandaag. Nadat de middagjongen abrupt ontslag had genomen om zijn vriendje naar Los Angeles te volgen, zat ze met deze uren opgescheept tot Odette iemand anders had aangenomen.

Maar zo moe als Charlie was, ze had het geld nodig en ze kon maar beter wat om handen hebben. Als ze aan het werk was, dan kon ze niet in de problemen komen.

Er was altijd al iets met Charlie Hall aan de hand geweest.

Doortrapt vanaf de dag dat ze geboren was. Ze was nog nooit een verkeerde beslissing tegengekomen die ze niet uit pure koppigheid had willen nemen. Haar vingers waren gemaakt voor zakkenrollen, haar tong was gemaakt om te liegen en haar hart had het formaat van een verschrompelde kersenpit.

Als haar schaduw een van die magische varianten was geweest, dan was ze er vrij zeker van geweest dat zelfs dat ding was weggerend.

Maar dat betekende niet dat ze niet kon proberen om anders te zijn, want dat probeerde ze. Tuurlijk, het was lastig geweest om haar ergste impulsen de afgelopen tien maanden onder controle te houden, maar het was beter dan als een brandende lucifer te zijn in een stadje dat ze al met flink wat benzine had overgoten.

Ze had een baan, compleet met dienstrooster, en een stoïcijns, flegmatisch vriendje dat zijn deel van de huur betaalde. Haar schotwond was mooi aan het genezen. Kleine succesjes, maar dat wilde niet zeggen dat ze er niet trots op was.

Met die gedachte keek Charlie op en zag iemand door de dubbele deuren van Rapture Bar & Lounge binnenkomen die haar vastberadenheid op de proef zou stellen.

Het gezicht van Doreen Kowalski zag er verhit en vlekkerig uit van het huilen. Ze had duidelijk een poging gewaagd om haar make-up op te frissen, maar had zo stevig over haar mascara geveegd dat er aan een kant van haar gezicht nu een flinke streep van zat. Op de middelbare school zou ze Charlie geen blik waardig hebben gekeurd en dat wilde ze vanavond waarschijnlijk eigenlijk ook niet doen.

Er waren talloze verschillen tussen het leven van mensen met geld en dat van mensen zonder geld. Een daarvan was: zonder de middelen om experts te betalen, was het noodzakelijk om een complex ecosysteem te ontwikkelen van nuttige amateurs. Toen Charlies vader van zijn arts te horen had gekregen dat hij huidkanker had, dronk hij een fles Maker's Mark leeg en vroeg een bevriende slager om een flinke homp vlees uit zijn schouder te snijden, omdat hij zich met geen mogelijkheid een chirurg kon veroordelen. Toen de nicht van Charlies vriendin ging trouwen, schakelden ze mevrouw Silva in van drie straten verderop om hun bruidstaart te maken, omdat zij dol was op bakken en van die chique spuitmondjes had om de taart mee te versieren. En als de botercrème een beetje korrelig was of als een van de lagen ietwat droog was, tja, het geheel was nog altijd zoet en net zo hoog als zo'n taart uit een tijdschrift, maar dan tegen de kostprijs.

In de wereld van schaduwmagie was Charlie een succesvolle dief, maar voor de plaatselijke bevolking zou ze altijd een handige amateur zijn, bereid om een trouwring te jatten of een ontvoerde pitbull terug te halen.

Charlie Hall. Slechte ideeën waren voor haar net zo onweerstaanbaar als wol voor motten, elke oplichterij een kans om haar ergste impulsen uit te leven.

'Ik moet met je praten,' verkondigde Doreen op luide toon, en ze stak haar hand uit naar Charlie toen die voorbij kwam.

Het was een rustige avond in de bar, maar Odette, de zowat gepensioneerde domina die de eigenaresse was van deze tent, zat voor aan een tafeltje met haar vrienden te kletsen. Het zou haar

opvallen als Charlie te lang met iemand praatte, en Charlie kon het zich niet veroorloven om deze baan te verliezen. Achter de bar staan bij Rapture was gezien haar verleden een mazzeltje.

Balthazar had dit geregeld. Hij runde een schaduwsalon vanuit de kelder, als zo'n clandestiene kroeg van weleer, en had goede redenen om haar in de gaten te willen houden... niet in de laatste plaats omdat hij wilde dat ze weer voor hem aan de slag ging.

Terwijl Charlie naar Doreen keek en ze die bekende spanning in zich voelde opborrelen, was ze zich bewust van hoe wankel haar voornemen was om het juiste pad te blijven bewandelen. Als een strategie voor succes die enkel uit het woord 'winst' bestond met veel uitroeptekens erachter.

'Kan ik iets voor je inschenken?' vroeg ze.

Doreen schudde haar hoofd. 'Je moet me helpen om Adam te vinden. Hij is verdwenen, alweer, en ik...'

'Ik kan nu niet praten,' onderbrak Charlie haar. 'Bestel iets zodat mijn bazin niet gaat zeiken. Spa. Cranberrysap met limoen. Het maakt niet uit. Ik trakteer.'

Doreens vochtige, roodomrande ogen deden vermoeden dat het haar moeilijk zou vallen om te wachten. Of dat ze al een paar borrels had gehad voor ze hierheen was gekomen. Misschien allebei.

'Hé,' riep een van de vaste klanten.

Charlie keerde zich om om zijn bestelling op te nemen en maakte een cosmopolitan die robijnrood uit de shaker gleed. Ze maakte de cocktail af met een piepklein stukje droogijs dat rook liet opstijgen alsof het een toverdrankje was.

Ze ging even langs bij een ander tafeltje, bij een man die een

biertje voor zijn neus had staan en met bevende vingers een derde nicotinepleister op de binnenkant van zijn arm plakte. Hij wilde zijn rekening later betalen.

Charlie schonk een shot Four Roses in voor een man gekleed in tweed met smoezelige brilglazen die eruitzag alsof hij in zijn kleren had geslapen. Hij vertelde haar dat hij zijn bourbon niet te zoet wilde hebben. Toen stak ze over naar de andere kant van de ruimte, waar ze de tijd nam om een whisky met ginger ale te bereiden voor Balthazar, die haar had gewenkt.

‘Ik heb een klusje voor je,’ zei hij heel zacht. Hij had felle ogen, een lichtbruine huid en krullen die lang genoeg waren om die in een louche paardenstaart te trekken, en heerste over zijn schaduwsalon en liet de corrupte dromen van het stadje uitkomen.

‘Nee, dank je.’ Charlie liep verder.

Balthazar was niet overtuigd. ‘Kom op. Knight Singh is in zijn bed vermoord en de kamer was overhoopgehaald. Iemand is er met zijn privédagboek vol magische ontdekkingen vandoor gegaan,’ riep hij haar na. ‘Dit is waar jij in uitblinkt.’

‘Nee hoor!’ riep ze zo opgewekt mogelijk terug.

Knight Singh kon de klere krijgen.

Hij was de eerste Duisterling geweest die ooit gebruik had gemaakt van Charlies diensten, toen ze nog een tiener was geweest. Wat haar betrof mocht hij wegrotten in zijn graf, maar dat betekende niet dat ze het zou leegroven.

Charlie deed daar niet meer aan mee. Ze was er te goed in geweest, en de nevenschade was te groot geweest. Nu was ze een gewoon mens.

Een aangeschoten trio van zo te zien heksen van in de twintig met zwarte lippenstift op vierde een doordeweekse verjaardag. Ze bestelden shotjes goedkope neongroene absint en sloegen die met vertrokken gezicht in een keer naar binnen. Een van hen moest recentelijk haar schaduw hebben laten aanpassen, want ze ging steeds zodanig verzitten dat het licht erop viel en het haar nieuwe zelf op de wand projecteerde. Die had hoorns en vleugels, als een succubus.

Prachtig.

‘Mijn moeder vindt het vré-se-lijk!’ vertelde het meisje aan haar vriendinnen met ietwat dubbele tong. Ze maakte een sprongetje en bleef even in de lucht hangen terwijl haar vleugels fladderden.

Een paar andere gasten keken bewonderend toe.

‘Mam zei dat als ik ga solliciteren, ik er spijt van zal krijgen dat ik iets heb laten doen wat ik niet kan verbergen. Ik heb haar verteld dat het een bezegeling is van mijn voornemen om trouw aan mezelf te blijven.’

De eerste keer dat Charlie een aangepaste schaduw had gezien, had ze moeten denken aan een sprookje dat ze als kind in de schoolbibliotheek had gelezen: ‘De heks en de broer met pech’.

Ze herinnerde zich nog de eerste zinnen van het verhaal: *Er was eens een jongen die was geboren met een hongerige schaduw. Hij had meer geluk dan je je kon wensen, terwijl alle pech aan zijn tweelingbroer was toebedeeld, die zonder schaduw was geboren.*

Maar natuurlijk had de schaduw van dit meisje geen geluk. Die zag er cool uit en gaf haar een miniem beetje magie. Ze kon misschien een kleine tien centimeter van de vloer af komen, een paar

seconden per keer. Ze zou er langer uitzien met een paar flinke hakken.

Het maakte het meisje ook niet tot een Duisterling.

Gemanipuleerde schaduwen waren de specialiteit van Anderlingen, de meest publieke van de vier disciplines. Anderlingen konden schaduwen cosmetisch vormgeven, die gebruiken om emoties op te wekken die zo sterk waren dat ze verslavend konden zijn, en konden zelfs stukjes uit het onderbewustzijn van iemand snijden. Daar waren natuurlijk risico's aan verbonden. Soms raakten mensen veel meer van zichzelf kwijt dan waar ze op hadden gerekend.

De andere duisterdisciplines waren veel geheimzinniger. Carapaxen concentreerden zich op hun eigen schaduwen, gebruikten die om door de lucht te zweven op schaduwvleugels of als pantser. Poppenspelers stuurden hun schaduw op pad om dingen in het geniep te doen, naar Charlies ervaring het soort smerige shit waar niemand het over wilde hebben. De Maskers waren niet veel beter, een stel engerds en mystici die vast van plan waren om de geheimen van het universum te ontwarren, ongeacht wie daarbij gewond raakte.

Er was een reden waarom ze de Mispunten werden genoemd, in plaats van dat hun werkelijke titel werd gebruikt. Ze waren onbetrouwbaar. Het maakte bijvoorbeeld niet uit wat Duisterlingen zeiden, ze handelden allemaal in gestolen schaduwen.

Charlies vriendje Vince was van zijn schaduw beroofd, waarschijnlijk zodat een of andere rijke klootzak een derde kans kreeg op een aanpassing. Nu wierp hij helemaal geen schaduw, zelfs

niet in het felste licht. Er werd gedacht dat schaduwloze mensen een leegte met zich meedroegen, dat ze iets ontastbaars misten. Soms merkten mensen die Vince op straat passeerden iets aan hem en liepen ze met een boog om hem heen.

Charlie wenste dat mensen haar ook zo zouden mijden. Maar het zat Vince dwars, dus wierp ze iedereen die dat deed een boze blik toe.

Toen Charlie terugkeerde, zei Doreen: 'Doe maar ginger ale, dat is beter voor mijn maag.'

Odette leek afgeleid te zijn door haar vriendinnen. 'Oké, wat is het probleem?'

'Volgens mij is Adam weer bezig,' vertelde Doreen, terwijl Charlie het drankje samen met een cocktailservetje voor haar plaatste. 'Het casino heeft gebeld. Als hij maandag niet komt werken, dan zullen ze hem ontslaan. Ik probeer hem steeds op zijn mobiel te bereiken, maar hij neemt niet op.' Charlie en Doreen waren nooit echt bevriend geweest, maar ze hadden een aantal kennissen gedeeld. Daarnaast leek het soms belangrijker te zijn dat je iemand lang kende dan dat je hem of haar daadwerkelijk aardig vond.

Charlie zuchtte. 'En wat moet ik doen?'

'Vind hem, zorg ervoor dat hij naar huis komt,' zei Doreen. 'Misschien kun je hem eraan herinneren dat hij een kind heeft.'

'Ik weet niet of ik hem ergens toe kan dwingen.'

'Jij bent de reden dat Adam zo is geworden,' vertelde Doreen haar. 'Hij blijft maar extra klussen aannemen die te gevaarlijk zijn.'

'Hoezo is dat mijn schuld?' Charlie veegde de toog schoon om iets omhanden te hebben.

‘Omdat Balthazar hem altijd met jou vergelijkt. Adam probeert zich aan jouw stomme reputatie te meten, maar niet iedereen is een geboren crimineel.’

Doreens partner, Adam, was een blackjackdealer bij het casino in Springfield en was parttime voor Balthazar aan de slag gegaan toen Charlie ermee was gestopt. Misschien dacht hij dat wat voor vage shit er dan ook aan de tafels daar gebeurde hem had voorbereid op het bestellen van Mispunten. Ze vermoedde ook dat Adam dacht dat als Charlie het kon, het niet zo moeilijk kon zijn.

Charlie zuchtte. ‘We kunnen verder praten na mijn dienst.’ Ze dacht na over alle redenen waarom ze zich hier niet mee moest bemoeien.

Een: ze was de laatste die Adam zou willen zien, punt, ongeacht de context.

Twee: dit zou haar niets opleveren.

Het gerucht ging dat Adam het extra geld dat hij bij Balthazar had verdiend, had uitgegeven aan verrukking: je schaduw zodanig laten manipuleren dat je urenlang voor je uit kon staren terwijl er geweldige emoties door je heen trokken. Adam lag waarschijnlijk op zijn rug in een hotelkamer, terwijl hij zich super voelde, en hij zou echt niet willen dat Charlie hem mee naar huis sleepte voor die roes was opgetrokken.

Charlie keek naar Doreen, de laatste die ze er nu bij kon gebruiken, die inmiddels aan de andere kant van de bar zat en ellendig met haar stokje in haar glas roerde.

Charlie was bijna bij de tap met bruisend water toen er een klap klonk.

Tweedman, die om 'niet te zoete' bourbon had gevraagd, zat nu op handen en knieën naast het lege podium, verstrikt in een stuk fluwelen gordijn. Een van de mannetjes van de schaduwsalon, een man genaamd Joey Aspirins, stond over hem heen gebogen alsof hij hem in het gezicht wilde schoppen.

Balthazar was hen gevolgd en riep: 'Ben jij helemaal gek geworden dat je me dat wilt proberen te laten verpatsen? Dat je het wilt laten lijken alsof ik het *Liber Noctem* heb gestolen? Flikker gauw een eind op!'

'Dat is helemaal niet de bedoeling,' wierp de Tweedman tegen. 'Salt wil hoe dan ook elk deel ervan terug hebben. Hij heeft er flink wat geld voor over...'

Charlie kromp ineen toen ze de naam van Salt hoorde.

Na alles wat ze had gezien en gedaan was er niet veel wat haar van haar stuk bracht, maar de gedachte aan hem had altijd dat effect op haar.

'Houd je bek en rot op,' Balthazar wees naar de uitgang.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Doreen.

Charlie schudde haar hoofd, terwijl ze zag dat Joey Aspirins Tweedman naar de uitgang duwde.

Odette stond op om met Balthazar te praten, hun stemmen te zacht voor Charlie om het te horen.

Balthazar keerde zich om en ving Charlies blik op terwijl hij terug naar de schaduwsalon liep. Hij knipoogde. Ze had een wenkbrauw moeten optrekken of met haar ogen moeten rollen, maar bij het horen van de naam Lionel Salt was ze verstijfd, houterig geworden. Balthazar was weg voor het haar lukte te reageren.

Het was al snel tijd voor de laatste ronde. Charlie veegde de bar schoon, laadde een vaatwasser in met gebruikte shakers en glazen. Ze telde de opbrengst, haalde het geld voor Doreens drankje van haar fooi af en borg dat bij de rest van de biljetten op. Rapture mocht dan zwelgen in zijn vreemdheid, mocht dan wanden en een plafond hebben die waren bedekt met een laag Zwart 3.0, verf die zo donker was dat die het licht uit een kamer zoog, en er hing een dikke walm van wierook; het mocht dan het soort plek zijn waar de plaatselijke bevolking kwam om een glimp op te vangen van magie of iets kinky's of als ze de sportcafés met kombucha van de tap beu waren, maar de afsluitrituelen waren er hetzelfde als overal.

Het grootste deel van de rest van het personeel was al vertrokken tegen de tijd dat Charlie haar jas en tas uit het kantoor van Odette had gehaald. De wind was toegenomen en die koelde het zweet op haar lichaam toen ze buiten naar haar auto liep, wat Charlie eraan herinnerde dat de herfst al op zijn eind liep en de winter rap naderde, en dat ze iets warmers moest aantrekken naar het werk dan een dun leren jasje.

‘Nou?’ zei Doreen. ‘Ik bevries hier nog. Ga je naar hem op zoek? Suzie Lambton zei dat je haar had geholpen, en je kent haar nauwelijks.’

Deze klus zou niet al te moeilijk zijn, en dan was ze van Doreen af. Ze kon altijd Adams portemonnee stelen als hij ergens vol verrukking lag. Dan zou hij snel genoeg weer naar huis gaan. Zijn autosleutels zou ze ook meenemen, gewoon, om te laten zien dat ze het kon. ‘Jouw broer werkt toch bij de universiteit? Op de financiële afdeling?’

Doreen vernauwde haar ogen tot spleetjes. ‘Hij werkt bij de klantenservice, waar hij telefoontjes beantwoordt.’

‘Maar hij heeft toegang tot de computers, dus hij kan regelen dat mijn zus nog een maand de tijd krijgt om haar rekening te betalen. Ik vraag niet of hij de schuld kan wegwerken, alleen om die uit te stellen.’ Oriëntatie-, IT- en verwerkingskosten moesten allemaal worden voldaan voor de lening werd uitbetaald. En dat was nog niet eens met het oude barrel meegerekend dat Posey nodig zou hebben om de reis van en naar de campus te maken. Of alle benodigde boeken.

‘Ik wil niet dat hij in de problemen komt,’ antwoordde Doreen stijfjes, alsof ze nu niet bezig was om een crimineel ervan te overtuigen haar criminele vriend op te sporen.

Charlie vouwde haar armen over elkaar en wachtte.

Uiteindelijk knikte Doreen langzaam. ‘Ik kan het hem wel vragen.’

Dat zou allerlei dingen kunnen betekenen. Charlie maakte de kofferbak van haar onbetrouwbare Toyota Corolla open. Haar verzameling prepaidtelefoons lag naast een kluwen van startkabels, een oude tas vol inbreekbenodigdheden en een fles Grey Goose die ze tegen inkooprij van de bar had gekocht.

Ze pakte een van de prepaidtelefoons en toetste de code in om die te activeren. ‘Oké, even iets proberen en dan kijken of Adam toehapt. Wat is zijn nummer?’

Als hij opnam dan zou ze het doen, dacht ze, zo niet, dan zou ze verdere betrokkenheid weigeren.

Ze wist dat ze op zoek was naar een smoes om in de problemen te komen, om drijfzand in te waden om te zien of ze zou zinken.

Ze stuurde hem een berichtje: *Ik heb een klus en ik heb gehoord dat jij de beste bent.*

Als hij bang was dat hij niet goed genoeg was, dan zou de vleierij motiverend werken. Dat was de kunst van het oplichten: inspelen op zwakte. Het was ook een slechte manier om je geest te conditioneren op hoe je over mensen dacht.

‘Eens kijken of hij reageert, en...’ Haar telefoon pingde.

Wie is dit?

Amber. De naam koos Charlie ter plekke. Ze had verschillende identiteiten samengesteld voor zwendels die ze nooit had gebruikt. Amber was de enige Duisterling. *Sorry dat ik je zo laat nog stoor, maar ik heb echt je hulp nodig.*

Amber, met het lange bruine haar?

Charlie staaarde lange tijd naar haar telefoon. Was dit een list?

Je bent echt zo goed als ze zeggen. Ze voegde er een knipogende emoji aan toe en hoopte dat ze door vaag te zijn zijn vragen kon vermijden.

‘Niet te geloven dat hij reageert. Wat zegt hij?’

‘Kijk maar.’ Charlie gaf de telefoon aan Doreen. ‘Zie je? Hij leeft nog. Hij is in orde.’

Doreen beet op haar nagel terwijl ze uitwisseling las. ‘Je had me niet gewaarschuwd dat je met hem zou flirten.’

Charlie rolde met haar ogen.

Aan de andere kant van het parkeerterrein liep Odette, gehuld in een volumineuze coconjas, naar haar paarse Mini Cooper.

‘Denk je echt dat je hem zo ver krijgt dat hij je vertelt waar hij is?’

Charlie knikte. ‘Ja hoor. Ik kan er zelfs heen gaan om hem vast te binden als je wilt, maar dan wil ik in ruil daarvoor een betere gunst.’

‘Suzie zei dat jou om hulp vragen is alsof je de duivel oproept. De duivel geeft je misschien wat je wilt, maar naderhand ben je je ziel kwijt.’

Charlie beet op haar onderlip, keek naar de lantaarnpaal. ‘Zoals je al zei, ik ken Suzie nauwelijks. Ze had het vast over iemand anders.’

‘Misschien,’ zei Doreen. ‘Maar al die dingen die je deed, ook vroeger... Wat iedereen vertelde... Je moet wel kwaad zijn op iemand.’

‘Of misschien heb ik het voor de lol gedaan. Wat behoorlijk gestoord zou zijn, toch? Aangezien ik je een dienst bewijs zou het beleefd zijn om het er verder niet over te hebben.’

Doreen slaakte een van die vermoeide zuchten waar moeders met kleine kinderen het patent op leken te hebben. ‘Juist. Tuurlijk, maar breng hem naar huis voor hij zoals jij wordt.’

Charlie keek Doreen na en stapte toen in haar Corolla, deed haar gordel om. Ze probeerde niet te denken aan de klus die Balthazar haar had aangeboden of aan wie ze was geweest. In plaats daarvan dacht ze aan de noedels die ze zou bereiden als ze thuis kwam en hoopte dat haar zus de kat had gevoerd, stelde zich het